

РЕШЕНИЕ

№ 1246

гр. София, 26.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в публично заседание на 07.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **9576** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр. чл. 19, ал. 2 ат ЗИНС във вр. чл. 211 от ЗМВР.

Производството е образувано по жалба на Е. П. В., ЕГН: [ЕГН], съд. адр. [населено място], [улица], ап. 3 срещу заповед № Л-3329/29.08.2023 г. на главния директор на Главна дирекция „ИЗПЪЛНЕНИЕ НА НАКАЗАНИЯТА“, връчена му на 15.09.2023 г., с която му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение на длъжност „надзирател I-ва степен в затвора в [населено място], I-ва категория“, считано от датата на връчване на заповедта - на основание чл. 194, ал. 2, т. 4 и 197, ал. 1, т. 6 от КТ във вр. чл. 203, ал. 1, т.т. 6, 8, 13 от ЗМВР. Счита, че заповедта за уволнението му е незаконосъобразна, по следните по следните съображения: заповедта е немотивирана, посочените като нарушения на служебната дисциплина не са осъществени, както и, че не са изобщо нарушения на служебната дисциплина. Твърди, че не са му взети задължителни писмени обяснения по чл. 206, ал. 1 от ЗМВР. Ето защо, счита заповедта за незаконосъобразна и моли същата да бъде отменена, като такава. Претендира деловодни разноски. Ответникът по жалбата я оспорва изцяло и моли да бъде отхвърлена. Претендира деловодни разноски.

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, насочена е срещу акт, който подлежи на обжалване пред административния съд, поради което е допустима и

следва да се разгледа по същество.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на административния акт по чл. 146 от АПК:

Със заповед № Л-3329/29.08.2023 г. на главния директор на Главна дирекция „ИЗПЪЛНЕНИЕ НА НАКАЗАНИЯТА“, връчена на 15.09.2023 г. /л.л. №№ 28-32/, на жалбоподателя му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение на длъжност „надзирател I-ва степен в затвора в [населено място], I-ва категория“, считано от датата на връчване на заповедта - на основание чл. 194, ал. 2, т. 4 и 197, ал. 1, т. 6 от КТ във вр. чл. 203, ал. 1, т.т. 6, 8, 13 от ЗМВР. Видно от приложената по делото административна преписка, преди налагане на дисциплинарното наказание, наказващият орган е изпълнил процедурата по чл. 206, ал. 1 от ЗМВР по взимане на писмени обяснения от наказвания, както и процедурата по чл. 207, ал. 8 от ЗМВР по запознаване на наказвания с материалите по преписката срещу него. Безспорно между страните, като от материалите по делото не се установява друго, че заповедта е издадена от компетентен орган в предписаната от закона форма по правилата на чл. 194, и сл. от ЗМВР във вр. чл. чл. 19, ал. 2 ат ЗИНС. Като фактически основания за налагане на дисциплинарното наказание в заповедта е посочено, че на 12.05.2023 г., за периода 9:30 ч. – 12:30 ч., пред сградата на ГДИН в [населено място], е проведен разрешен по съответния ред от Столична община, протест, организиран от Синдикат на служителите в затворите в България. Този факти не се оспорва отстраните по делото. Посочено е още в заповедта, че жалбоподателят, като представител на синдиката е оказвал контрол по законното осъществяване на протеста, което също не се оспорва от страните. Спорно е изложеното в заповедта, че жалбоподателят, в нарушение на задълженията си да организира законното провеждане на протеста, е призовавал протестиращите да излязат на пътното платно и да ограничат преминаването на МПС по него. Този факт се оспори от жалбоподателя, поради което се разпитаха двама свидетели в откритото съдебно заседание от 07.02.2024 г. – С. С. и С. С.. Свидетелите са категорични, че жалбоподателят не е осъществил това деяние. Съдът кредитира свидетелските показания, като преки доказателства и като такива, неопровергани от други по делото. В този смисъл, съдът приема, че по делото не се доказва осъществяването от жалбоподателя на, посочените в заповедта за уволнение фактически основания, поради което заповедта е незаконна и следва да се отмени само на това основание. За пълнота и в заключение следва да се посочи, че дори и да се установеше по делото, че жалбоподателят е призовавал за осъществяване на незаконен протест, по начина посочен в заповедта, то това деяние, отнесено към правилата на чл. 203 от ЗМВР, които посочват случаите, при които може да се наложи най-тежкото дисциплинарно наказание, отнесено и към разпоредбата на чл. 206, ал. 2 от ЗМВР, която задължава наказващият орган да се съобрази тежестта на нарушението с тежестта на наказанието, то избраното най-тежко наказание в случая е незаконно.

Предвид изложеното до тук съдът приема, че жалбата е изцяло основателна.

На основание чл. 143, ал. 1 от АПК на жалбоподателя следва да се присъдят

деловодни разноси в размер на 760 лв. Съдът уважава възражението на касатора по чл. 144 от АПК във вр. чл. 78, ал. 5 от ГПК за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя възнаграждение за един адвокат 900 лв. Съдът намалява това възнаграждение до 750 лв. - минимума по чл. 36 от ЗАДв във вр. чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ заповед № Л-3329/29.08.2023 г. на главния директор на Главна дирекция „ИЗПЪЛНЕНИЕ НА НАКАЗАНИЯТА“, с която на жалбоподателя Е. П. В., ЕГН: [ЕГН], съд. адр. [населено място], [улица], ап. 3 е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение на длъжност „надзирател I-ва степен в затвора в [населено място], I-ва категория“, считано от датата на връчване на заповедта - на основание чл. 194, ал. 2, т. 4 и 197, ал. 1, т. 6 от КТ във вр. чл. 203, ал. 1, т.т. 6, 8, 13 от ЗМВР.

ОСЪЖДА Главна дирекция „ИЗПЪЛНЕНИЕ НА НАКАЗАНИЯТА“, адр. [населено място], [улица] да заплати на жалбоподателя Е. П. В., ЕГН: [ЕГН], съд. адр. [населено място], [улица], ап. 3, на основание 143, ал. 1 от АПК, сумата от 760 лв. деловодни разноси.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ :